

Ready ... Steady ... Growth!

Four artists presented by the contemporary art journal Bazis are the protagonists of an exhibition opened in Bulgakov Gallery, in September the 30th. If we want a short description about the four of them, we must mention the fact that all of them studied at the Cluj painting school in their formative years, and all of them managed to get the attention of the expert public at home and abroad. They belong to the new wave of artists in Romania who in their tireless search for new raw materials, for revolutionary techniques, for chromatic innovations and artistic reconsiderations get closer and closer to the gates of contemporary cultural conscience opened at each other, while they graciously display their canvases not stepping through the border between the authentic beauty and the artificial-provocative futility which reached its internet proportions.

The four artists join their works inside the gallery starting from the concept of organic anomaly what they present not as a disease coming from the outside of the painting and before conceiving it, but giving it a right to live only through the law imposed by themselves onto the canvas that has just reached the age of eternity.

Disfigured, undecipherable and inhuman faces do appear on the portraits of Szabolcs Veres. We skate on the thin ice of the aesthetics and at the end we fall into the trap prepared by the artist. We realize that which started as a play of curved mirrors with lighter and darker tones, sombre faces lacking rationality but still hilarious becomes at the end a kind of empathy towards the human condition, the divine role and noble aim that often ends up in idiotism.

István Betuker opens the same way doors toward figures caught in unnatural postures, but in their case anomaly occupies not only their faces, but it extends on the body and gets beyond physics. The artist has already taught us how we can move gravitation around the canves in order to get other perspectives, opening new perceptions along the familiar ones. The three characters seem to float waiting in the grotesque nothing of the undefined sensations, and it looks like that the only being which cannot speak, the animal has a certain role: to be the dream of the aslept one.

Zsolt Berszán has not stopped at painting. By putting several black, grey and white materials on each other, he gains apparently organic half reliefs. The tectonic drifts of the different strata and the dark colors permanently transform the surface, organisms are in a constant vibration, they shiver as if exposed to a constant torture applied from the exterior, or the interior struggles in a long waited disburden. We cannot just pass by indifferently in front of these apparently painful births without hearing for a second the black-scratchy shouting of the white torment.

In a huge gallery, after a long study of the face we have just stepped back too much to embrace the entire painting of István Kudor Duka. The supersized portraits of the artist finally find the body what they searched for so long. But these do not belong to them, bodies seem to be approximate hosts which cannot acquire the character of the faces appeared on them. In this way, the double portraits seem to be long forgotten photographies found again, apparently autocoloring themselves eventually in order to find out the lost meaning. The meticulous draw of the faces, their long defined expression focuses our attention on themselves so that we forget about the body just like the head belonging to it forgets it, considering it only an organic anomaly.

Ferenczi Szilárd

Ready ... Steady ... Growth!

Protagoni tii expozi iei deschise pe 30 septembrie la galeria Bulgakov sunt patru arti ti reprezenta i de revista de art contemporan Bázis. Dac ar fii s schi m o scurt caracterizare în ansamblu a celor patru, suntem nevoi i s amintim faptul, c to i s-au format la coala de pictur din Cluj i to i patru au reu it s capteze aten ia publicului cunosc tor autohton i str in. Cei patru apar in noului val de arti ti din România, care în neodihnitã c utare de noi materii prime, tehnici revolu ionare, inova ii cromatice i regândiri artistice se apropie tot mai mult de întredeschisele por i mondiale ale con tiin ei culturale contemporane, desf urându- i cu gra ie pânzele dincoace de grani a dintre autenticul frumos i inutilul artificial-provocativ ajuns de propor ii internetizante.

Cei patru arti ti î i reunesc lucr rile în incinta galeriei pornind de la conceptul „anomalie organic ”, reprezentând aceasta nu în sensul unei boli având originea în afara i înaintea concep iei tabloului, ci dându-i drept la via numai prin legea instaurat de ei în i pe pânza care tocmai a atins vârsta eternit ii.

Chipuri desfigurate, indescifrabile i neumane chiar apar pe portretele lui Veres Szabolcs. Pe ghea a sub ire a esteticii patin m i pân la urm c dem în capcana întins de artist. Ne d m seama c ceea ce a pornit ca un joc al oglinzilor strâmbe, cu tonuri mai deschise i mai închise, cu fe e sumbre, lipsite de ra iune dar i hilare, devine pân la urm un fel de comp timire a condi iei umane, al rostului dumnezeiesc i al scopului nobil care alunec deseori în prostie.

La fel deschide i Betuker István u i spre figuri surprinse în posturi nefire ti, dar în cazul acestora anomalia cuprinde nu numai fe ele lor, se prelunge te în corp i ajunge dincolo de fizic. Artistul ne-a înv at deja cum gravita ia poate fi plimbat împrejurul pânzei în vederea ob inerii altor perspective, deschizând noi percep ii pe lâng cele cu care suntem deja obi nui i. Cele trei figuri parc plutesc în a teptare prin grotescul neant al sim urilor nedefinite, i se pare c singura fiin f r grai, animalul are doar un rost anume: acela de a fi visul celui care s-a lini tit.

Berszán Zsolt nu s-a oprit la pictur . Prin suprapunerea mai multor materiale negre, gri i albe el ob ine basoreliefuri aparent organice. Mi c rile tectonice ale diferitelor straturi i culori închise transform neîncetat suprafa a, organisme se afl într-o continu vibrare, tremur , parc ar fi supuse unei constante torturi ce se aplic din exterior, sau interiorul se chinuie într-o u urare de mult a teptat . Nu putem trece nep s tori în fa a acestor „na teri” aparent dureroase f r a auzi chiar i pentru o clip strig tul negru-scâr âitor alfr mânt rii albe.

Într-o uria galerie dup un îndelung studiu al chipului tocmai am p it mult înapoi pentru a cuprinde cu vederea întregul tablou al lui Kudor Duka István. Portretele supradimensionate ale artistului î i g sesc în sfâr it corpul pe care-l caut de atâta timp. Îns acestea nu le apar in, parc ar fii gazde aproximative care nu- i pot însu i caracterul fe ei care le-a ap rut deasupra. Astfel dublele portrete par a fii fotografii de mult uitate i reg site, auto-colorându-se aparent la întâmplare în vederea afl rii sensului pierdut. Desenul minu ios al fe elor, expresia mult definit concentreaz privirea noastr asupra lor, astfel încât uit m de corp, cum uit de el i capul c ruia îi apar ine, considerându-l doar o anomalie organic .

Ferenczi Szilárd

Ready ... Steady ... Growth!

Szeptember 30.-án a Bázis által képviselt négy fiatal m vész festményeib l nyílt kiállítás a Bulgakov galériában. Átfogó jellemzésre törekedve meg kell említenünk róluk, hogy mind a négyen a kolozsvári fest iskolában fejl dtek és mindannyiukra felfigyelt már a hazai és nemzetközi hozzáért közönség. Azon romániai m vészek állandóan b vül táborához tartoznak, akik az elmúlt évek fáradhatatlan munkájának eredményeként új nyersanyagok kipróbálásával, forradalmi vonalvezetéssel, kromatikus frissítésekkel és m vészi újításokkal a világ kortárs képz m vészetének félig kitért kapuját megközelítve, elemi kecsességgel bontják ki vásznaikat a szép eredetiség és az interneti méreteket öltött hamisan-provokatív hiábavalóság határán innen.

A négy m vész a „szerves képz dmény” gondolata köré egyesítette munkáit a galéria falain, nem úgy ábrázolva azt, mint egy klinikai esetet, melynek a festmény létrejötté el tt vagy azon kívül keresend az eredete, hanem kizárólag az általuk létrehozott törvények keretén belül adnak neki létjogosultságot azon a vásznon, amely ezennel halhatatlanságot nyert.

Torz és megfeythetetlen, majdnem emberietlen ábrázatok jelennek meg Veres Szabolcs portréin. Az esztétika vékony jegén korcsolyázunk, majd végül a m vész csapdájába esünk. A világos és sötét alaphangulatú, kis méret festmények csalóka felszínén áttekintve rádöbbenünk, hogy ahol görbe tükrök játékát sejtettük, ott a sokat szajkózott nemes emberi szándék és isteni küldetése önnön hiúságába fulladt kudarcának vagyunk véletlen tanúi.

Szokatlan tartásba merevedett alakok látványa fogad Betuker István szélesre tárt (csapó)ajtói mögött. Ám itt nem csak az arcban történt elváltozásokra figyelünk fel, rendellenesség vonul végig a testen és átragad környezetére is. A m vész már számtalanszor megtanított, hogyan lehet a vászon körüli pályára helyezett gravitációval friss perspektívát nyerni, megnyitva befogadókészségünk új, járatlan útjait. A feszült súlytalanságban lebeg groteszk figurák várakozása megállítja az id t, csupán az állati beteljesülés álma csendesíti a nyugtalan alvót.

Berszán Zsolt túllépett a festészeten. Fekete, szürke és fehér anyagok egymásra és egymás mellé helyezésével látszólag organikus domborm veket hoz létre. A különböz anyagok és színek tektonikus mozgásának hullámzó felületén a lények életre kelnek, remegnek, mintha állandó kínzásnak lennének kitéve, vagy mintha benns jüket feszítené szét a rég várt megkönnyebülés boldogító sóhaja. Nem sétálhatunk el süketen e gyötr d „szülések” el tt úgy, hogy csak egy pillanatra is ne üsse meg fülünket a fehér vajúdás feketén csikorgó sikoltása.

Egy gigászi galériában nagyot lépünk hátra, hogy befogjuk pillantásunkkal Kudor Duka István teljes festményét. A m vész hatalmas portréi végre megtalálják a testet, amelyet oly régen keresnek. Ám a test képtelen felölteni a fölötte megjelent arc karakteri vonásait, nem azonosul vele és találmra viszonyul hozzá. A dupla portrék rég elveszített és megtalált fényképeknek t nnek, amelyek látszólag véletlenül színezik ki önmagukat a szem el l tévesztett célt kutatva. Az aprólékosan megfestett arcvonások kontrasztban vannak a test vázoltságával, ezért nem figyelünk fel rá, ahogyan az arc is megfeledkezik róla és csupán tudatalattija súgja neki, hogy az csupán egy szerves képz dmény.

Ferenczi Szilárd